

“ମିଠେ ବଜେ:— ଯଦି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମସ୍ତ ରୁହ—
ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପାଶୀ, ବୁଦ୍ଧି ନିଜର ଘର ସହିତ ଲଟକି ରହୁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହେଉ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନେ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ନାରାଜ ହେବେ । ଯାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଯେତେ-ଯେତେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣା ହେଉଥିବ ସେମାନେ ସେତିକି ଖୁସି ରହୁଥିବେ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଯଦି ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ଯେ ଏବେ ଦୁନିଆକୁ ତଳକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ଏଠାରେ କ୍ଷତି ହିଁ ହେବ, ତେବେ ସେମାନେ କଦାପି ନାରାଜ ହେବେ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମିଠା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଘର ଆଡକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆରେ ଜଣେ ହେଲେ ଏହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ଆସୁଥିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧକୁ ଘର ବୋଲି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ତ’ କହନ୍ତି ଆମେ ବୁଦ୍ଧରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ତେବେ ତାହା କ’ଣ ଘର ହେଲା କି ? ଘରେ ତ ରହିଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସେଠାରେ ଲାଗି ରହିବା ଦରକାର । ଯେପରି କେହି ପାଶୀରେ ଚଢ଼ିଥା’ନ୍ତି ନା ସେହିପରି ତୁମେ ଏବେ ଆତ୍ମିକ ପାଶୀରେ ଚଢ଼ିଛ । ମନରେ ଅଛି ଆମକୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଆସି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଆମକୁ ପୁଣି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ନୀଚ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ହେଲେ ଉଚ୍ଚ ଏମାନେ ହେଲେ ନୀଚ । ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ବିଷୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନୀଚମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ସେ ହେଲେ ପରମଧାମ ନିବାସୀ । ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସେଠାକାର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ କେବଳ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଏକଥା କାହାର ଖୁଆଲରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ନିଜର ହିଁ କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯଦି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ମସ୍ତ ରହିବ ତେବେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ । ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି, ତାହାକୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଛୋଟ ପିଲା ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବର୍ଷନା କରିପାରିବେ । ବାକି ଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କଥାକୁ ପିଲାମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଯାଉଛୁ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ, ସ୍ଥୂଳଲୋକ... ୫ ତାତ୍ପର୍ୟ୍ଯ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଛି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ, ମୂଳବତନରେ ଏସବୁ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି— ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢ଼ିବା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ତା’ଦ୍ଵାରା କେତେ ପଇସା ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଠ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏଥିରେ କୌଣସି ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ତ’ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ । ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଵର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହେଉଛୁ । ସ୍ଵର୍ଗ କ’ଣ ଏବଂ ନର୍କ କ’ଣ ? ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ? ଏସବୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଏସବୁ ହେଉଛି କଳ୍ପନା । ଏହିମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବୁଝିବା ଦରକାର— ଇଏ ଆମ କୁଳର ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ନିରାଶ ମଧ୍ୟ ହେବାର ନାହିଁ । ବୁଝାଯାଏ— ଏହାଙ୍କର ପାର୍ଶ୍ଵ ନାହିଁ, ତେଣୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବଞ୍ଚମାନ ତୁମମାନଙ୍କର ମସ୍ତକ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛି । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ଦୁନିଆରେ ଥିବ ସେସମୟରେ ନୀଚ ଦୁନିଆକୁ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ । ନୀଚ ଦୁନିଆର ଲୋକେ ପୁଣି ଉଚ୍ଚ ଦୁନିଆକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତାକୁ

ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ବିଦେଶୀମାନେ ଯଦିଓ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉନାହାନ୍ତି ତଥାପି ସ୍ୱର୍ଗ (ପାରାତାଜକ) ଥିଲା ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ମୁସଲମାନମାନେ ମଧ୍ୟ ବହିଷ୍ଟ କହିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ସେଠାକୁ କିପରି ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମକୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାବା କେତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଭ୍ରାମା କିପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯେଉଁମାନେ ଭ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ସେମାନେ କଷ୍ଟନା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ— ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ଚିକ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ସୃଷ୍ଟିର ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପୁଣି ନୂଆ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ମୁଁ କଷ୍ଟ କଷ୍ଟ ଆସି ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛି । ପବିତ୍ରକୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଅପବିତ୍ରକୁ ନୀଚ କୁହାଯାଏ । ଏହି ଦୁନିଆ ନୂଆ ପବିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ତ ପତିତ ଅଟେ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହିସବୁ କଥା ରହିଥାଏ ସେମାନେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରୁହନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲେ କେହି କିଛି କହିଦେଲେ ବା କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇଗଲେ ନାରାଜ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାମାନ ଏହି ନୀଚ ଦୁନିଆର ସମାପ୍ତି ହେବ । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ନୀଚ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି କ'ଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ନୀଚ ଅଟେ । ଭକ୍ତମାନେ ସର୍ବଦା ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନୀଚମାନଙ୍କ ଆଗରେ କ'ଣ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବେ କି ! ପବିତ୍ରମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁ ଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବେ ଏଭଳି ହୋଇନଥାଏ ଭକ୍ତମାନେ ହିଁ ଏପରି କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତ ଏପରି କହୁନାହାନ୍ତି— ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ତାଲ । ନା, ଏହା ତ ପାଠପଢା । ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ତୁମେ ପାଠ ପଢୁଛ । ତେଣୁ କେତେ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏପରି ନୁହେଁ, କେବଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନିଶା ରହିବ, ଘରେ ନିଶା ଓହ୍ଲାଇଯିବ । ଘରେ ମଧ୍ୟ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏଠାରେ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ତ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କ'ଣ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କି ! ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ନୁହଁନ୍ତି । ସାଗରରୁ ନଦୀ ବାହାରିଥାଏ ନା । ସାଗର ତ ଗୋଟିଏ, ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟେ । ବହୁତ ବଡ଼ ବଡ଼ ସ୍ଥିମର ସବୁ ଆସେ । ନଦୀ ତ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ପତିତ-ପାବନୀ ଗଙ୍ଗା, ଏକଥା କେବଳ ଏହିଠାରେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ବାହାରେ କୌଣସି ବି ନଦୀକୁ ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ନଦୀ ପତିତ-ପାବନୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ ଗୁରୁଙ୍କର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାନ୍ତା । ନଦୀରେ, ସ୍ନାନ କରିବା, ମାନସରୋବରରେ ବୁଡ଼ ପକାଇବା ଆଦି କେତେ କଥା କରୁଛନ୍ତି । କେଉଁଠି ତ' ପୋଖରୀ ଏତେ ଅପରିଷ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଯେ, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତା'ର ମାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେହରେ ରଗଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି— ଏସବୁ ହେଲା ତଳକୁ ଖସିବାର ରାସ୍ତା । ସେମାନେ କେତେ ଭାବନାର ସହିତ ଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଆଖି ଖୋଲି ଯାଉଛି । ତୁମର ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଖୋଲିଛି । ଆମ୍ଭକୁ ଏବେ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ସେଥିପାଇଁ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କୁହାଯାଉଛି । ତିନି କାଳର ଜ୍ଞାନ ଆମ୍ଭା ମଧ୍ୟରେ ଆସିଯାଉଛି । ଆମ୍ଭା ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ, ସେଥିରେ ନେତ୍ର କିପରି ହେବ । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଝିବାର କଥା । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ ହେଉଛ । ନାସ୍ତିକରୁ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନଥିଲ । ବାମାନ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁଛୁ ତେଣୁ ତୁମକୁ ବର୍ଯ୍ୟା ମିଳୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ଏହା ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ହିସାବ-କିତାବ ଅଟେ ନା । ଯଦି କେହି ଭଲ, ବୁଦ୍ଧିବାନ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ହିସାବ କରିଦେବେ, ଆମେ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, ଏହି ହିସାବରେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କର କେତେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସବୁ କଥାରେ ଅଧିକ ମୁଣ୍ଡ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସମୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିବାକୁ ପଡିବ । ଏସବୁ କଥା ଶୁଣାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛ, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଶିବବାବା

ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ କିଛି କରି ଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଯେପରି ଗାନ୍ଧୀ ଅଥବା କୌଣସି ସାଧୁ ଆଦି ମହାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଯାଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଷ୍ଟାମ୍ପ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଫ୍ୟାମିଲି ପ୍ଲାନିଙ୍ଗ୍ (ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ର ଷ୍ଟାମ୍ପ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ନିଶା ରହିଛି— ଆମେ ହେଉଛୁ ପାଣ୍ଡବ ଗର୍ଭର୍ଷମେଞ୍ଚର । ଏହା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କର ଗର୍ଭମେଞ୍ଚ । ତୁମର ଏହା କୋର୍ଟ ଅଫ୍ ଆର୍ମ୍ସ ଅଟେ ଆଉ କେହି କୋର୍ଟ ଅଫ୍ ଆର୍ମ୍ସକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ହେଲା ବିନାଶ କାଳେ ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି । ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପ୍ରେମରେ ଲୁହ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା, ଆପଣ ଆମକୁ ଅଧାକଷ୍ଟ ପାଇଁ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ଦୂରେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ଗୁରୁ ଅଥବା ମିତ୍ର-ସମ୍ପର୍କୀ ଆଦିଙ୍କୁ ମନେ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ସକାଳ ଅର୍ଥାତ୍ ଅମୃତବେଳାର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ବାବା ଆପଣ ତ’ ବଡ଼ ଚମତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଆପଣ ଆମକୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚିଯିବା ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ କୁମ୍ଭକର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆସୁରୀ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ— ଏହା ହେଉଛି ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ, ବାକି ଯାହା ବି ହଠାତ୍ ଯୋଗ ଆଦି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେସବୁ ହେଉଛି— ବ୍ୟାୟାମ, ଶରୀରକୁ ସୁସ୍ଥ ରଖିବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଖୁସି ରହିଛି । ଏଠାକୁ ଆସୁଛ, ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ରିପ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ଏଠାରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ପୁଣି ବାହାରକୁ ବାହାରିଗଲା ପରେ, ସେହି ନିଶା ଖଲାସ ହୋଇଯାଉଛି । କୁମାନ୍ଦୁରେ ରହିଛନ୍ତି ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ତାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କ’ଣ ପତିତ ଭାବୁଛନ୍ତି କି ! ସେଥିପାଇଁ ପାପ ଧୋଇବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶରୀରରେ ତ ପାପ ଲାଗୁନାହିଁ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବଞ୍ଚିଯିବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ତ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । କେହି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଫେଲ୍ ହୋଇ ଯାଇଥା’ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେପରି ନର୍କରେ ଯାଇ ପଡିଥାନ୍ତି । ଯେପରି ୫ ମହଲାରୁ ଖସିପଡନ୍ତି, ଯାହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ପୁଣି ୧୦୦ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭାରତ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲା, ଏବେ କେତେ ନୀଚ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେଉଛ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କେତେ ଅବୁଝା ଅଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ଏଠାରେ କେତେ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ବାହାରକୁ ବାହାରିଗଲେ ନିଶା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି, ଖୁସି ଉଡିଯାଉଛି । ଛାତ୍ରମାନେ ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଖୁସି କ’ଣ କମ୍ ହୋଇଯାଏ କି ? ପାଠପଢି ପାସ୍ ହୋଇ ପୁଣି କ’ଣରୁ କ’ଣ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ଦେଖ ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହେଲାଣି । ତୁମକୁ ଉଇରୁ ଉଇ ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ନିରକାର । ତୁମେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରକାର । ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛ । ଏହି ଭ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରକୁ ଭ୍ରାମା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ସେହି (ହୃଦୟ) ନାଟକରେ କେହି ରୋଗରେ ପଡିଗଲେ ନାଟକରୁ ବାହାରି ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଏହା ବେହୃଦୟ ନାଟକ ଅଟେ । ଏହି କଥା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଆମେ ହେଲେ ବେହୃଦୟ ଅଭିନେତା । ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି— ଏସବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବେହୃଦୟ ଭ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବେହୃଦୟ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରିବା ଦରକାର ନା । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରୁହ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ରୁହ । ବିଦେଶରେ ଏପରି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ବୁଢ଼ା ହୋଇଯାନ୍ତି ସାଥରେ ରହିବା ପାଇଁ ବିବାହ କରିଥା’ନ୍ତି... ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପାଳିବା ପାଇଁ ପୁଣି ଉଇଲ୍ କରିଥା’ନ୍ତି । କିଛି ତାଙ୍କୁ, କିଛି ଚ୍ୟାରିଟୀ (ଦାତବ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ)କୁ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ବିକାରର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ମଧ୍ୟ ବିକାର ପାଇଁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇନଥା’ନ୍ତି ।

ଶରୀର ପ୍ରତି କେବଳ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ହେଲ ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକା, କେବଳ ସେହି ଜଣେ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ସମସ୍ତ ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ସେ କେତେ ଶୋଭନୀୟ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଅଟେ ନା । ସେ ସଦା ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛ, ତୁମକୁ ସେ ଶ୍ୟାମଳରୁ ଗୋରା କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଗୋରା କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିଏ ଜାଣେ ସେମାନେ କେଉଁ ସବୁ ଖୁଆଲରେ ବସୁଛନ୍ତି । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥାଏ— ବସି-ବସି ବୁଦ୍ଧି ଚଳଚିତ୍ର ଆଡକୁ, ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ସତ୍ସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି, ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ନ ପଶିଲେ ନିଶା ଚଢୁନାହିଁ, ଧାରଣା ହିଁ ହେଉ ନାହିଁ ଯିଏକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଧାରଣା କରାଇବେ । ବହୁତ କନ୍ୟାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି କେଉଁଠି ହେଲେ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବୁ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲା ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବା ପାଇଁ କୌଣସି ମାତାକୁ ରଖିଦିଅ । ଇଏ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବେ । ଯଦି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ କାହିଁକି ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ଲାଗି ନଯିବେ । ୫-୬ଟି ପିଲାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବା ପାଇଁ କୌଣସି ମାତାକୁ ରଖିଦିଅ । ଏବେ ଏହି ମାତାମାନଙ୍କର ପାଳି ଆସିଛି ନା । ନିଶା ବହୁତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସମୟ ଆସିବ, ପୁରୁଷମାନେ ଦେଖିବେ ଆମ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ତ ସନ୍ତ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜିତି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ମାତାମାନେ ହିଁ ଲୌକିକ ପିତା, ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ କରି ଦେଖାଇବେ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ ସବୁ କଥାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣିବା-ଶୁଣାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।
- (୨) ପାଠପଢ଼ା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ରହୁ, ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ବି ବୁଦ୍ଧି ଭଟକିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଘୁରିବୁଲିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିରାକାର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେହି ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବେହଦର ସ୍ଥିତିରେ ରହି ସେବାର ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ନ୍ୟାୟ ଏବଂ ପ୍ୟାରା ବିଶ୍ଵ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ବିଶ୍ଵ ସେବାଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଏହିଭଳି ସେବାଧାରୀମାନେ ସେବା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେବାର ଆକର୍ଷଣରୁ ମୁକ୍ତ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ସେବା ପ୍ରତି ମୋହ ରଖୁନଥା'ନ୍ତି କାରଣ ସେବା ପ୍ରତି ମୋହ ରଖିବା ମଧ୍ୟ ସୁନାର ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ହେବା । ଏହି ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ବେହଦରୁ ହଦକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶାଳତାରୁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାକୁ ନେଇ ଆସିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଦେହର ସ୍ମୃତିଠାରୁ, ଈଶ୍ଵରୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧଠାରୁ, ସେବାର ସାଧନଗୁଡ଼ିକର ମୋହଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୁଅ ତେବେ ବିଶ୍ଵ ସେବାଧାରୀ ହେବାର ବରଦାନ ମିଳିଯିବ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସଫଳତା ମିଳିବାକୁ ଲାଗିବ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବନ୍ଦ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ
କର ତେବେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯିବ